

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: T. U. V.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jiřím Kuďouskem, advokátem se sídlem Osvoboditelů 2649, 440 01 Louny, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky**, adresa pro doručování poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.7.2015, č.j. OAM-228/ZA-ZA02-HA08-2015, e.č. „X“,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 21.12.2015 prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.7.2015, č.j. OAM-228/ZA-ZA02-HA08-2015, e.č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), tato ochrana neuděluje.

Žalobce v žalobě namítal, že byl zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť mu správní orgán nevycházel podle možností vstříc, čímž podle něj porušil povinnost danou mu ust. § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, čímž podle něj porušil ust. § 50 odst. 4 správního řádu, neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil, neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí, čímž podle něj porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť se obává, že bude ve své vlasti opětovně za stejné jednání, pro které již vykonal trest v České republice, uvězněn. Žalobce uvedl, že v jeho vlasti jsou nepřiměřeně přísné tresty za drogovou činnost. Žalobce získal informace z internetu a prostřednictvím sociální sítě od známých, že v jeho zemi původu mají osoby v zahraničí trestané za drogovou činnost potíže, ze strany státních orgánů dochází k pronásledování těchto osob a jejich uvěznění. Žalobce se dále obává o pronásledování své osoby z politických důvodů, neboť v jeho zemi původu je režim, se kterým nesouhlasí, neustále dochází k potlačování politické opozice a persekuci obyvatelstva.

Žalobce nesouhlasí se závěrem správního orgánu, že u něho nebyl shledán důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Žalobce má na území České republiky manželku a syna, přičemž na území České republiky žije od roku 1996. Do Vietnamu se vrátit nechce, neboť by se musel odloučit od své manželky a syna. Navíc v zemi původu nemá žádný majetek a nemá tam kde bydlet. Z těchto důvodů se žalobce domnívá, že pokud správní orgán dospěl k závěru, že nebyl zjištěn důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, pak z uvedených důvodů mu měl udělit azyl podle ust. § 14 zákona o azylu.

Žalobce dále nesouhlasí se závěrem správního orgánu, že u něho není dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Žalobce konkrétně poukázal na ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu a uvedl, že již v České republice byl odsouzen za trestnou činnost, s níž jsou v jeho zemi původu spojeny nepřiměřeně přísné tresty. Podle žalobce podmínky výkonu těchto trestů naplňují definice nelidského a ponižujícího zacházení a trestání. Podle žalobce je tak zřejmé, že jsou u něho dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu.

Závěrem žalobce navrhl žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. Žalovaný trval na tom, že při svém rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem, přihlédl k nim a v napadeném rozhodnutí se s nimi dostatečně vypořádal. Žalovaný připomněl, že žalobce opustil svou vlast z ekonomických důvodů a jeho povolení k trvalému pobytu za účelem podnikání bylo zrušeno jeho vlastním zaviněním, neboť porušoval zákony České republiky. Žalovaný se domnívá, že žalobce zahájil řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany za účelem legalizace svého pobytu na území České republiky. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2011, č.j. 2 Azs 50/2010-49. K námitce žalobce, že mu v případě návratu do země původu hrozí pronásledování a uvěznění se vypořádal na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce sám ve správním řízení neuvedl skutečnosti či důkazy, které by svědčily o jeho tvrzení, že mu v zemi původu hrozí pronásledování a uvěznění. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.9.2006, č.j. 7 Azs 221/2005-56. Žalovaný dále uvedl, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, neboť v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vycestování je obecně zásahem do soukromého a rodinného života, nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu. Žalovaný připomněl, že ani čl. 8 EÚLP neukládá státu akceptovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2013, č.j. 8 Azs 33/2012-40.

Závěrem žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), neboť žalobce s tímto postupem vyjádřil souhlas a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 8.3.2015 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně a dne 13.3.2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je ženatý, má vyživovací povinnost ke své manželce a nezletilému synovi (rok narození ...), kteří mají na území České republiky povolen trvalý pobyt. Mimo území České republiky se nezdržují žádní členové jeho rodiny a spolu s ním o udělení mezinárodní ochrany nežádají žádní rodinní příslušníci. Dále uvedl, že je ateista a že on ani členové jeho rodiny nebyly členy žádné politické strany ani jiné organizace. Vojenskou službu vykonával ve Vietnamu v letech 1980 – 1989, dosažené vzdělání má základní a dosud se živil jako podnikatel. Svou vlast opustil letecky v září roku 1996 za účelem podnikání v České republice. V jiném členském státě Evropské unie nepobýval a svou vlast od svého přiletu do České republiky navštívil v roce 2001, 2004 a 2010. O udělení mezinárodní ochrany žádá, aby mohl zůstat s rodinou. Chce v České republice za každou cenu zůstat, aby se mohl o svou manželku a syna starat. Do Vietnamu se vrátit nechce, nemá tam kde žít. Česká republika je jeho cílovým státem, chce tady žít s rodinou a podnikat. V případě návratu do vlasti se obává, že mu hrozí další trestní stíhání, mohl by být znovu odsouzen. Žádá o pomoc, chce zůstat se svou rodinou a začít nový život. Dále uvedl, že se cítí zdravý a v roce 2006 došlo ke změně povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání na povolení k trvalému pobytu.

V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dále doplnil, že hlavní důvod přicestování do České republiky byl ten, že zde chtěl žít, podnikat a vydělat peníze pro život. Českou republiku mu doporučili známí, kteří uvedli, že je to dobrý stát, v němž má šanci se prosadit a podnikat. Tito známí žijí v České republice. V České republice se živil prodejem oblečení na tržnicích a od roku 2001 provozoval hernu v Žatci. V roce 2011 byl odsouzen, hernu tak provozovala po dva roky manželka, poté byla herna městskou vyhláškou zrušena. Nyní manželka provozuje jinou hernu a on jí tam dobrovolně vypomáhá. K odsouzení za trestný čin žalobce uvedl, že se účastnil obchodování s drogami. Kontaktoval

jej kamarád, o němž nevěděl, že obchoduje s drogami, telefonovali si o jiných záležitostech, soud to však vyhodnotil jako obchodování s drogami. Byl odsouzen k 5 a půl letům odnětí svobody, propuštěn byl po třech letech z důvodu dobrého chování. S manželkou se seznámil v roce 2004 ve Vietnamu, téhož roku se tam vzali a manželka do České republiky přicestovala v roce 2006. Jeho pobyt ve vězení pro ně všechny znamenal zásah do rodinného prostředí. Manželka pracovala, starala se o syna, jezdila za ním na návštěvy a psychicky a materiálně jej podporovala. Vietnam navštívil třikrát, přičemž v roce 2001 to byla návštěva rodiny, v roce 2004 uzavření sňatku a v roce 2010 návštěva otce, který následně zemřel. Ve Vietnamu žijí jeho čtyři mladší sourozenci, s nimiž skoro není v kontaktu. Každý má svou vlastní rodinu, ale jejich sourozenecký vztah je bez problémů. O udělení mezinárodní ochrany žádá, neboť chce i nadále žít v České republice s manželkou a synem. Ve Vietnamu nemá žádný majetek, nemá tam kde bydlet. V České republice byl odsouzen za drogovou činnost a obává se, že ve Vietnamu by jeho trest mohl pokračovat a byl by opět uvězněn. Ve Vietnamu jsou totiž velmi přísné tresty za drogovou činnost. Zná mnoho lidí, kteří byli za tuto činnost odsouzeni v České republice, a ve Vietnamu mají problémy se zákony. Mnoho jich skončilo ve vězení. Tuto informaci získal od kamarádů, kteří jej navštívili ve vězení. Osobně nikoho odsouzeného v České republice a následně ve Vietnamu nezná a uvedl, že proti jeho osobě není vedeno trestní řízení. Největší strach má z nemožnosti žít s manželkou a synem a nemožnosti zůstat v České republice, když tu žil tak dlouho. Jeho návrat do Vietnamu by byl velikým zásahem do života jeho rodiny, neboť syn je ještě malý, nemohl by se o něho starat. Má obavy, že by to manželka sama nezvládla. Oba jsou v České republice zvyklí, syn se zde narodil a chodí do české školy. Nechtěl by odsud. Své příbuzné o pomoc požádat nemůže, neboť mají své vlastní finanční problémy. Opětovnou legalizaci pobytu v České republice řeší s advokátem a cestu formou žádosti o mezinárodní ochranu mu poradili kamarádi. V minulosti ve Vietnamu problémy neměl a svá tvrzení doložil kopií oddacího listu, kopií rodného listu syna a rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu. Závěrem požádal o šanci zůstat v České republice, žít tu společně se svou rodinou a vést normální život. Nedovede si představit, z čeho by v případě návratu do Vietnamu žili.

Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci pořídil opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob a vyžádal si zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) říjen 2012 - Vietnam, Výroční zprávu Human Rights Watch 2014, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 16.4.2014, č.j. 99311/2014-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a informaci Infobanky ČTK o vývoji Vietnamu od roku 2000. Dále ze spisového materiálu vyplynulo, že žalovaný žalobce dne 13.3.2015 podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámil s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, přičemž na otázku zda chce seznámit s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí a zpráv o situaci ve Vietnamu, vyjádřit se k nim, navrhnout doplnění či se vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití, uvedl, že nechce. Seznámení s podklady proběhlo ve vietnamském jazyce za přítomnosti tlumočníka a žalobce seznámení stvrdil svým vlastnoručním podpisem.

Z rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26.1.2015, č.j. MV-65511-5/SO-2014, bylo zjištěno, že odvolání žalobce proti rozhodnutí o zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky bylo zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno.

Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv

a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Dle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud se nejprve zabýval námitkou, jež má dle žalobce spočívat zejména ve skutečnosti, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se zjištěným skutkovým stavem, neboť nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, neuvedl v dostatečné míře důvody výroku rozhodnutí, úvahy, kterými se řídil, a nevypořádal se s návrhy a námitkami účastníků řízení a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o udělení azylu, a jednak z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedených listin je zřejmé, že žalobce o azyl požádal zejména proto, že má v České republice rodinu, o kterou se chce starat, a obává se, že v případě svého návratu do Vietnamu bude opětovně odsouzen za čin, pro který byl již v České republice odsouzen. Žalovaný si mimo jiné jako podklad pro rozhodnutí vyžádal informaci Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), zprávu Human Rights Watch, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky a informaci Infobanky ČTK, s nimiž žalobce dne 13.3.2015 podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámil. V daném protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí je rovněž uvedeno, že žalobce se nechce k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit, navrhnout doplnění či se vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití. Seznámení s podklady a své vyjádření žalobce potvrdil za přítomnosti tlumočníka svým vlastnoručním podpisem.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20.1.2006, č.j. 4 Azs 111/2005-58, který je dostupný na www.nssoud.cz, „řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podraditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji

sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“ V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany, humanitárního azylu a doplňkové ochrany dle ust. § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupně dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobce nesplňuje, neboť v průběhu celého správního řízení netvrdil, že by mu hrozilo nějaké pronásledování či že by z pronásledování měl odůvodněné obavy.

Soud v rámci posuzování námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí neposuzoval, zda žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážil, jestli v případě žalobce neexistují některé relevantní důvody pro udělení azylu, neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2005, č.j. 3 Azs 8/2005-49, který je dostupný na www.nssoud.cz, „*určuje rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí správní orgán a podle ustanovení § 34 odst. 5 správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.*“ Napadené rozhodnutí samo o sobě je tak nutno posoudit jako přezkoumatelné, neboť žalovaný v něm podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel a rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.

Žalobce uváděl, že u něho jsou dány důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště, neboť v případě, že by byl vrácen do své vlasti, by mu hrozil trest odnětí svobody za drogovou činnost, jejíž trest vykonal v České republice.

V daném případě žalobce uvedl obavu z potrestání za čin spáchaný v České republice, pro který byl odsouzen a soudem uložený trest již vykonal. Tyto informace ničím nepodložil, pouze uvedl, že je získal od kamarádů. Osobně nikoho, kdo by byl v České republice odsouzen za drogovou činnost a následně po svém návratu do Vietnamu uvězněn za ten samý čin nezná. Žalobcovy obavy z opětovného trestního stíhání při návratu do Vietnamu za trestnou činnost spáchanou v České republice (distribuce drog), za níž vykonal nepodmíněný trest odnětí svobody, však nepředstavuje azylově relevantní důvod. Již žalovaný v tomto směru správně poznamenal, že Vietnam dodržuje právní zásadu zákazu dvojího trestání ne bis in idem. Tato všeobecně uznávaná právní zásada je zakotvena v několika mezinárodních dohodách, např. v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech v čl. 14 odst. 7, přičemž Vietnam k této mezinárodní dohodě přistoupil dne 24.9.1982. Vedle toho ze zprávy od Mezinárodní organizace pro migraci z října 2012 vyplývá, že v případě návratu do země původu u navrátilců není požadován dokument obdobný výpisu z rejstříku trestů.

Jak bylo soudem zjištěno z žádosti o udělení azylu, žalobce, ani nikdo z jeho rodinných příslušníků, nikdy nebyl členem politické strany ani nebyl politicky aktivní. Žalobce opustil svou vlast, neboť chtěl v České republice podnikat. Žádné potíže před svým odjezdem z vlasti neměl. Soud nezpochybňuje, že svoboda uplatňování politických názorů či obecně politické činnosti podléhá ve Vietnamské socialistické republice značným omezením, jak ostatně vyplývá i z žalovaným opatřených zpráv Ministerstva zahraničních věcí a mezinárodních organizací, avšak podmínkou pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu

musí být zejména obava před pronásledováním za přímé uplatňování politických práv a svobod, případně strach před pronásledováním z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině aj. Žalobce tak neuvedl žádné relevantní skutečnosti, jež by nasvědčovaly závěru, že byl politicky činným, či že by byl příslušníkem určité sociální skupiny, jež je pronásledována pro názory či přesvědčení, a proto žalovaný správně vyhodnotil, že žalobce nemá pro udělení mezinárodní ochrany z uvedeného důvodu nárok. Z tohoto důvodu soud předmětnou námitku žalobce zamítnul jako nedůvodnou.

Ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, soud uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ust. § 12, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003, č.j. 3 Azs 12/2003–38, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 301/2004 a také na www.nssoud.cz, a ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004–72, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 375/2004 a také na www.nssoud.cz.

Žalobce se domnívá, že mu měl být udělen humanitární azyl, neboť má na území České republiky rodinu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.11.2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71, konstatoval, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území České republiky vytvořil. Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky. S ohledem na shora uvedené je nutné posoudit, zda se v této konkrétní věci nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2013, č.j. 5 Azs 7/2012-28, www.nssoud.cz).

Po prostudování dané věci se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že pokud by žalobce pro účely získání pobytového povolení dle zákona o pobytu cizinců musel opustit území České republiky a vrátit se dočasně zpět do země svého původu, tak po dobu jeho nepřítomnosti by i nadále bylo postaráno o jeho nezletilého syna, a to primárně jeho matkou. Soud při této úvaze vyšel zejména ze samotného tvrzení žalobce, že jeho manželka pracovala a strala se o syna v době, kdy vykonával trest odnětí svobody. Dle soudu z této skutečnosti jednoznačně vyplývá, že pokud se jeho rodina nerozhodne jej následovat do Vietnamu, je jeho manželka schopná se o sebe a jejich nezletilého syna v případě jeho (dočasné) nepřítomnosti v České republice postarat. Navíc žalobce sám uvedl, že jeho manželka provozuje hernu, a proto se ani nejedná o situaci, že by jeho rodina byla odkázána na jeho příjem.

Podstatnou okolností je v tomto ohledu taktéž skutečnost, že případná nutnost vycestování žalobce do země jeho původu z důvodu neudělení žádné z forem mezinárodní

ochrany, když mu současně nebude svědčit žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, nikterak neznamená, že by si žalobce po návratu do Vietnamu nemohl požádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný správní orgán tak v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce i stav v jeho zemi, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedl, neboť konkrétně uvedl, že nechce být odloučen od své manželky a syna, v zemi původu nemá žádný majetek a nemá tam kde bydlet. Soud nezpochybňuje případně nastalou ztíženou rodinnou situaci žalobce, v případě jeho vycestování do země původu. Nicméně jedná se o situaci, kterou si žalobce způsobil svým vlastním jednáním, přičemž rodina žalobce si může vybrat, zda jej bude do Vietnamu následovat či nikoliv. V daném případě tak má soud za to, že správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem, a proto považuje vznesenou námitku za nedůvodnou.

Dále žalobce namítal, že u něho je dán důvod pro udělení azylu dle ust. § 14 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. K tomu soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovedl, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl, a ani v rámci správního řízení nevypluly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu do Vietnamu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Vietnamu, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Soud na tomto místě směrem k žalobci zdůrazňuje, že pokud bude dodržovat platné zákony země, tak mu žádné problémy v zemi původu ze strany vietnamských státních orgánů nehrozí. Tento závěr nemění ani tvrzení žalobce, že ve Vietnamu jsou s trestnou činností spojenou s drogami ukládány vysoké tresty. Soud se nedomnívá, že ukládání vysokých trestů za trestné činy spáchané v souvislosti s drogami ve Vietnamu naplňuje definici nelidského a ponižujícího zacházení a trestání. Výše trestů je zcela v kompetenci a pravomoci daného státu, do níž nepřísluší českým soudům zasahovat. Navíc je rovněž třeba podotknout, že žádné orgány České republiky neposkytují žádným orgánům Vietnamu informace o tom, kdo zde požádal o udělení mezinárodní ochrany, a proto i v tomto směru jsou případné žalobcovy obavy neopodstatněné.

Žalobce dále namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí. V daném případě soud neshledal rozpor napadeného rozhodnutí s právním pořádkem České republiky, a proto dospěl k závěru, že správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy České republiky, nepřekročil svou pravomoc, dbal o dodržení zásady individuálního posouzení věci a legitimního očekávání, žalobce ve správním řízení řádně poučil, dal mu prostor k vyjádření se k podkladům shromážděným k vydání rozhodnutí, v rozhodnutí rozvedl úvahy, kterými se řídil. Soud proto uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal

důvodným. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 3 správního řádu. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem soud námitku žalobce shledal nedůvodnou.

Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že situaci, kterou si žalobce způsobil svým jednáním, nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany – řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Jak uvedl sám žalobce, na území České republiky pobývá od roku 1996, přičemž o azyl požádal až za situace, kdy mu byl zrušen trvalý pobyt na území České republiky. K tomu soud podotýká, že poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě zrušení trvalého pobytu.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a výrokem ad I. rozsudku ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

O odměně ustanoveného advokáta bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. března 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová